

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 5C/381/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512214681
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Šimonová
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2013:2512214681.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany sudkyňou JUDr. Ingrid Šimonovou v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava proti odporcom: 1./ T. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XX, F. D. a 2./ F. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XX, F. D., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcov: D. A. B., so sídlom B. XX, A., IČO: XX XXX XXX, zastúpeného: JUDr. PaedDr. Ivan Pecník, PhD., MBA - advokát, Advokátska kancelária, Karloveská 3154/32, Bratislava, o zaplatenie 1.238,74 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Návrh sa zamietá.

Odporcom v 1. a 2. rade sa náhrada trov konania nepriznáva.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov právneho zastúpenia v sume 166,13 eur k rukám jeho právneho zástupcu, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Návrhom doručeným Okresnému súdu Piešťany dňa 28.11.2012 sa navrhovateľ domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil odporcom povinnosť zaplatiť mu sumu 1.238,74 eur s úrokom z omeškania 9,25 % ročne zo sumy 1.238,74 od 11.06.2011 do zaplatenia, titulom zmluvy o vydaní a používaní „Karty T-Mobile“ č. 11023523, ktorú odporca v 1. rade uzavrel dňa 23.12.2005 so Všeobecnou úverovou bankou, a.s. (ďalej len VÚB, a.s.). Na základe zmluvy o pôžičke spoločnosť VÚB, a.s., poskytla odporcovi v 1. rade úverový rámec v celkovej výške 1.194,98 eur (pôvodne 36.000,- Sk). Dňa 23.11.2011 uzavrel odporca v 1. rade a odporkyňa v 2. rade s navrhovateľom Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku.

Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 10.06.2011 bola pohľadávka spoločnosti VÚB, a.s. postúpená navrhovateľovi a v prílohe č. 1 k tejto zmluve je špecifikovaná postúpená pohľadávka uplatnená v návrhu.

Súd prejednal vec podľa §101 ods.2 O.s.p. v neprítomnosti účastníkov konania, a po oboznámení sa s obsahom zmluvy o vydaní a používaní „Karty T-Mobile“ zo dňa 23.12.2005, platobnou históriou odporcu v 1. rade, výpismi z obchodnej registra na navrhovateľa, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 10.06.2011, prílohami k tejto zmluve, pokusom o zmier zo dňa 09.11.2012, obchodnými podmienkami pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet spoločnosti VÚB, a.s., dohodou o uznaní záväzku a uzavretí splátkového kalendára zo dňa 23.11.2011, ako i ostatným obsahom spisu zistil tento stav veci:

Dňa 23.12.2005 uzatvoril odporca v 1. rade ako fyzická osoba (nepodnikateľ) so spoločnosťou VÚB, a.s. zmluvu o vydaní a používaní „Karty T-Mobile“ č.11023523. Na základe zmluvy o vydaní a používaní „Karty T-Mobile“ č. 11023523 poskytla spoločnosť VÚB, a.s. odporcovi v 1. rade úverový rámec v celkovej výške 1.194,98 eur (pôvodne (36.000,- Sk), ktorý sa odporca zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach splátkami vo výške 39,83 eur (pôvodne 1.200,- Sk).

Podaním zo dňa 11.02.2013 doručeným súdu dňa 18.02.2013 oznámil vstup do konania podľa ust. § 93 ods. 2 O.s.p. vedľajší účastník na strane odporcov.

Vedľajší účastník na strane odporcu sa v podaní zo dňa 12.08.2013 vyjadril, že vznáša námietku premlčania, keďže návrh na začatie konania bol súdu doručený po uplynutí jednak premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia ako aj všeobecnej premlčacej doby. Ďalej v podaní uviedol, že nárok je premlčaný vo vzťahu k obidvom odporcom, a to aj napriek tomu, že odporkyňa v 2. rade podpísala s navrhovateľom dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. Dohodu predloženú navrhovateľom považuje za neplatnú, vzhľadom na to, že ide o nekalú obchodnú praktiku a na to, že je v rozpore s dobrými mravmi. V podaní tiež vedľajší účastník uviedol, že z návrhu jednoznačne nevyplýva presný dátum, kedy sa odporca v 1. rade dostal do omeškania, nakoľko si navrhovateľ uplatňuje úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni účinnosti postúpenia pohľadávok. K omeškaniu došlo však podstatne skôr ako 10.06.2011, čo vyplýva z prílohy č. 1 Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10.06.2011, kde ku dňu 01.06.2011 je uvedený počet dní omeškania 1.190 dní, čo je viac ako 3 roky. Z uvedenej prílohy vyplýva, že k zrušeniu zmluvy došlo dňa 27.02.2008. Je teda zrejmé, že nárok uplatnený navrhovateľom sa stal splatným dňa 27.02.2008 a návrh na začatie konania bol súdu doručený dňa 28.11.2012.

Súd sa z dôvodu hospodárnosti konania prioritne zaoberal vznesenou námietkou premlčania. Použitie námietky premlčania má za následok zánik súdnej vymáhateľnosti nároku, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno navrhovateľovi priznať v súdnom konaní a ako také vymôcť, hoci právo existuje v naturálnej forme a možno ho dobrovoľne splniť (premlčanie nie je spojené so zánikom nároku). Ďalšie konanie by bolo bez právneho záujmu na výsledku konania (na meritórnom rozhodnutí), išlo by len o akademické rozhodovanie, takže činnosť súdu by tým strácala akýkoľvek zmysel. Nemožnosť priznania nároku je daná tým, že navrhovateľ mal počas plynutia premlčacej doby dostatok času, aby sa staral o vykonanie svojho práva, a aby ho uplatnil. Návrh na začatie konania bol doručený súdu dňa 28.11.2012. Hoci navrhovateľ si uplatňuje nárok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, súd premlčaciu dobu neposudzoval podľa ust. § 387 a nasl. Obchodného zákonníka, ale podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka. Súd pritom vychádzal zo skutočnosti, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je upravená osobitným právnym predpisom a to zákonom č. 258/2001 Z.z., ktorým sa podľa ust. § 25 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. spravuje záväzkový vzťah medzi navrhovateľom a odporcom v 1. rade. Pri spotrebiteľských úveroch sa nejedná o vzťah medzi podnikateľmi ako o typický obchodno-záväzkový vzťah, ale o vzťah medzi spotrebiteľom ako fyzickou osobou nepodnikateľom a veriteľom, ktorý vykazuje všetky znaky občiansko-právneho konania.

V danom prípade súd pri posudzovaní premlčania aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka ako právneho predpisu upravujúceho vzťahy fyzických osôb - nepodnikateľov, teda vzťahy, ktoré nemajú obchodno-záväzkovú povahu. Vychádzal pritom z ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného do 31.03.2006 (t.j. v čase trvania zmluvného vzťahu), podľa ktorého za spotrebiteľskú zmluvu v širšom zmysle možno považovať každú zmluvu uzavieranú medzi dodávateľom a spotrebiteľom, a tým určenú úpravu režimom Občianskeho zákonníka. Súd pritom prihliadal aj na ustálenú judikatúru v súlade s eurokonformným výkladom smernice 93-/13/EHS a verejno-právny charakter ochrany spotrebiteľa (povinnosť štátnych orgánov členského štátu Európskych spoločenstiev (pod tento pojem je potrebné zahrnúť aj súd) vykladať svoje právo v čo najvyššej možnej miere eurokonformne, čiže v súlade s právom Európskych spoločenstiev, (t.j. tak aby sa dosiahol cieľ sledovaný komunitárnou normou).

Podľa § 2 písm. a), b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov účinného do 10.6.2010:

a) Na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme,

b) Zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Z Prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 10.06.2011 vyplýva, že nároky uplatnené v konaní zo spotrebiteľského úveru sa stali splatnými dňa 27.02.2008. Návrh na začatie konania bol súdu doručený až dňa 28.11.2012, pričom premlčacia doba uplynula dňom 27.02.2011. Súd aj keby v konaní dospel k záveru, že navrhovateľ má pohľadávku voči odporcovi v 1. rade z titulu nedoplatku na poskytnutom spotrebiteľskom úvere, nemohol by túto navrhovateľovi podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka priznať, pretože právo sa uplatnilo v súdnom konaní po uplynutí premlčacej doby. Súd sa preto touto otázkou nezaoberal a keďže podľa názoru súdu osobitné postavenie vedľajšieho účastníka mu umožňuje podať námietku premlčania, podanú námietku premlčania uznal a nárok navrhovateľa zamietol.

Súd ďalej osobitne skúmal povinnosť odporkyne v 2. rade plniť navrhovateľovi titulom pristúpenia k záväzku dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznání dlhu, ktorú odporkyňa podpísala dňa 23.11.2011. V tejto dohode súčasne odporca v 1. rade ako aj pristupujúca dlžníčka odporkyňa v 2. rade v bode 3.1 tejto dohody vyhlásili, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Vychádzajúc z vyššie citovaných záverov treba pre platnosť tohto úkonu vo vzťahu k žalovanej použiť § 323 ods.1 Obchodného zákonníka.

Podľa § 323 ods.1 Obchodného zákonníka - ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky nastávajú aj v prípade, keď pohľadávka veriteľa bola v čase uznania už premlčaná.

Obchodný zákonník teda na rozdiel od § 558 Občianskeho zákonníka pre platnosť uznania premlčaného dlhu nevyžaduje vedomosť dlžníka o premlčaní.

Súd má za to, že uznanie dlhu ako inštitút zabezpečenia záväzku je inštitútom legálnym a zákonom aprobovaným. Ide o jednostranný úkon, ktorý tento charakter nestráca ani keď je súčasťou iného dvojstranného úkonu.

V prejednávanej veci však ide predovšetkým o otázku akým spôsobom tento úkon dlžníka - spotrebiteľa vznikol. Ak by vznikol zo slobodnej vôle spotrebiteľa (napr. aj z dôvodu aby spotrebiteľ nebol vedený

ako neplatič a mohol sa uchádzať o iný úver), tak napriek jeho nevýhodnosti pre spotrebiteľa by súd voči jeho platnosti namietat' nemohol.

Z činnosti súdu je známe, že navrhovateľ iniciuje podpísanie ním vopred pripravených formulárov, kde okrem dvojstranného právneho úkonu vo forme dohody o splátkach, ktorý dlžníkom zvyčajne prezentuje, vložil aj pre nich zjavne nevýhodný jednostranný úkon uznania záväzku, ktorý dlžníkom na rozdiel od dohody o splátkach už výslovne neinterpretoval. V uvedených súvislostiach, tak nejde o nič iné ako znevýhodnenie spotrebiteľa, pretože dlžník podpísaním dohody nič nezískal ale naopak, naoko „vlastným“ úkonom si z vôle navrhovateľa svoje postavenie podstatne zhoršil.

Aj z ďalších právnych súvislostí vyplýva, že dohoda o splátkach nebola zo strany navrhovateľa žiadnym dobrodením, ale naopak navrhovateľ napriek vedomosti účinkov, ktoré dosahuje (resp. sa snaží dosiahnuť) v podobe obnoviteľnosti nároku neposkytol odporcom žiadny benefit (napr. v podobe odpustenia úrokov z omeškania, poplatkov, časti istiny a pod.) ale naopak do dôsledkov vylúčil aj dispozitívne ustanovenie (toto vylúčenie je však v rozpore s § 54 ods.1 OZ) § 521 Občianskeho zákonníka - ak dôjde k dohode o tom, že sa už splatný dlh bude plniť v splátkach, a ak veriteľ chce, aby dlžník v splátkach plnil aj úroky z omeškania, musí sa to výslovne dohodnúť (NS ČR sp. zn. 32 Odo 860/2005 - treba rozlišovať medzi úrokmi z omeškania od pôvodnej splatnosti do účinnosti dohody, úrokmi z omeškania od účinnosti dohody do splatnosti dohodnutých splátok a úrokmi z omeškania za omeškanie po splatnosti splátok. Na úroky z omeškania za omeškanie od účinnosti dohody podľa § 521 OZ do splatnosti jednotlivých splátok má veriteľ voči dlžníkovi nárok iba vtedy, ak je to medzi veriteľom a dlžníkom výslovne dohodnuté) tým, že v čl. 3 bode 3.1 veta prvá svojho formulára uviedol, že dlžník sa zaväzuje k úhrade príslušenstva pohľadávky a narastajúcich úrokov z omeškania počas splácania.

Podľa § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Rozpor s dobrými mravmi je rozporom s objektívnym právom a tento rozpor spôsobuje neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či subjekt o tomto rozpore vedel alebo nie.

Právny úkon sa prieči dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektorú zo súhrnu spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú rešpektované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Dobré mravy fungujú aj ako korektív zmluvnej slobody. Ide tu predovšetkým o aspekt zmluvnej slobody spočívajúci v slobodnom určovaní obsahu zmluvy zmluvnými stranami. Uvedený aspekt zmluvnej slobody, tak ako zmluvná sloboda sama, má svoje limity ustanovené právnymi normami, ktorých prekročenie je sankcionované. Jedným z takýchto limitov, ktorý zákon stavia do cesty zmluvnej slobode, je aj inštitút dobrých mravov. Je potom nesprávny záver, že obsah právneho úkonu nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi len preto, lebo bol výsledkom konsenzu zmluvných strán.

Ak výkon práva, ktorý je objektívne v rozpore s dobrými mravmi, spočíva v konaní právneho úkonu, je tento právny úkon tiež neplatný pre rozpor s dobrými mravmi a to i v prípade, že samotný obsah tohto právneho úkonu v rozpore s dobrými mravmi nie je.

Podľa § 4 ods.8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Podľa § 7 ods.2 zákona o ochrane spotrebiteľa, obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 8 ods.1 zákona o ochrane spotrebiteľa, obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže uviesť do omylu priemerného spotrebiteľa.

Podľa § 8 ods.4 zákona o ochrane spotrebiteľa, za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejмый z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

Súd poukazuje ďalej na to, že aj samotná navrhovateľom vypracovaná Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je pre bežného spotrebiteľa v dôsledku (či už úmyselne alebo nevedome) nejednotnej terminológie máťúca, kde obsahuje pojem „uznanie záväzku“ ale v čl. 3 bode 3.1 poslednej vete deklaruje, že dlžníci majú vedomosť o premlčaní „dlhu“. Spotrebiteľ tak nemusí vedieť, že pojem záväzok v právnej terminológii môže znamenať a) záväzkový vzťah ako taký, b) jednotlivú povinnosť zo záväzkového vzťahu alebo c) záväzok v zmysle dlhu. Na tejto zmätočnosti nič nemení (pretože treba vychádzať toho, čo je v listine uvedené) ani vyššie prezentovaný názor, že v prejednávanej veci nejde o uznanie dlhu podľa Občianskeho zákonníka ale o uznanie záväzku podľa Obchodného zákonníka.

Súd teda uzatvára, že dohodu, z ktorej navrhovateľ odvodzuje nepremľčanosť svojho nároku považuje súd podľa § 3, § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka za neplatnú, je jednoznačne nekalou obchodnou praktickou a dohoda ako taká je v hrubom rozpore s dobrými mravmi. (poukaz na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove napr.: 11Co/37/2012, 3Co/49/2012, 5Co/69/2012)

Ďalej je potrebné uviesť, že dohoda o zaplatení už splatného záväzku nie je ničím iným ako privatívnu nováciou v zmysle § 516 ods.1 Občianskeho zákonníka a teda zmenou existujúcej zmluvy v otázke splatnosti. Potom, ak má zmluva spotrebiteľský charakter, spotrebiteľský charakter má aj dohoda, ktorá túto zmluvu mení v jej niektorej časti.

Ak podnikateľ ako dodávateľ do dohody „tváriacej“ sa ako dohoda o zmene splatnosti záväzku inkorporuje jednostranný zmluvný záväzok dlžníka týkajúci sa uznania dlhu, je nutné dôjsť k záveru, že takáto zmluvná podmienka (dohoda) spôsobuje vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a preto je neplatná podľa § 53 ods.5 Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ ide o náhradu trov konania, postupoval súd podľa § 142 ods.1 O.s.p. a ich náhradu priznal v plnom rozsahu vedľajšiemu účastníkovi vystupujúcemu na strane odporcov, nakoľko vedľajší účastník poskytol odporcom kvalifikovanú ochranu v predmetnom spore. Trovy konania vedľajšieho účastníka spočívajú v trovách právneho zastúpenia podľa Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách

advokátov za poskytovanie právnych služieb vo výške 166,13 eur, t.j. za 2 úkony právnej služby po 61,41 eur (príprava a prevzatie zastúpenia, podanie návrhu na súd) spolu 122,82 eur, 2x režijný paušál po 7,81 eur spolu 15,62 eur + 20 % DPH. Odporcom náhrada trov konania priznaná nebola, pretože si žiadnu neuplatnili a preukázateľne im ani žiadne trovy v súvislosti týmto konaním nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia

jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu

v Trnave, trojmo.

Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, veta prvá O.s.p.). Odvolanie musí mať náležitosti požadované ustanovením § 42 ods. 3 O.s.p., tzn. Musí obsahovať označenie súdu, ktorému je určené, označenie účastníkov konania, prípadne ich zástupcov, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda , v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. a)-f) O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, ak odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 a ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205a ods. 1 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.